

EEN

Joshua Thane

“Het jy enigiets gevang vanoggend?”

Joshua Thane draai om toe hy ’n vrou se vriendelike stem hoor. Hy glimlag terwyl hy opstaan en besluit net daar om sy visvanggereedskap later op die boot te kom haal. “Hallo, vriendin. Dis goed om jou te sien.” Hy klim uit tot op die dok met ’n emmer en twee visse in sy hand. “Ek sou vir jou ’n drukkie gegee het, maar jy wil nie soos ek ruik nie.”

Ann Falcon lag. “Ek waardeer jou bedagsaamheid.”

“Is Paul saam met jou?” vra hy terwyl hy naderstap.

“Hy het ’n klomp vergaderings, so vandag is dit net ek. Ek het van Chicago af gevlieg met ’n klompie saaklêers vir ’n staatspolisiebeampte en wil haar vanmiddag in die vliegtuig opneem om die omgewing vanuit die lug te sien. Ek sal môre terugvlieg nadat ek ’n draai by ’n klompie vriende gemaak het.”

“So, is jy dalk lus vir ’n laatontbyt van vars vis? ’n Warm

rooster, 'n klompie suurlemoenskyfies en 'n goeie bord kos binne dertig minute voor jou."

"Dit klink heerlik."

Joshua knik tevrede en gaan staan langs haar. "Jy word elke jaar mooier, weet jy. Die getroude lewe doen jou goed."

Ann glimlag. "Dit het sy voordele. Ek kan nie onthou dat ek al ooit so ontspanne gevoel het nie. Wat van jou? Is daar op die oomblik iemand spesiaals in jou lewe?"

"Nie regtig nie, maar dit lyk of Will iemand spesiaals het vandat jy laas hier was."

"Ek het gehoor. Karen Joy Lewis. Sy is een van die vriende by wie ek 'n draai wil maak."

"Regtig?" Joshua wonder vir 'n oomblik wie Karen regtig is. "Ek het gehoor sy is oorspronklik van Chicago. Wat is die kans dat julle twee vriende is en dat sy toevallig in die klein dorpie Carin opeindig?"

"Wel," sê Ann met 'n glimlag, "ek kon dalk genoem het dat sy van hierdie dorpie sal hou toe sy oorweeg het waarheen om te trek."

Josh ken Ann al lank genoeg om te weet daar is veel meer aan daardie antwoord, maar besluit om dit aan sy broer Will oor te laat om die besonderhede uit te sorteer. Will en Karen se verhouding het oor die afgelope jaar so ver ontwikkel dat Will redelik beanaf is op Karen. Gegewe Ann se opmerking oor die hervestiging, wonder Josh of haar naam werklik Karen Lewis is.

Voor haar aftrede as polisiebeampte het Ann hoofsaaklik aan moordsake gewerk, maar sedertdien spits sy haar op 'n verskeidenheid sake toe. Die feit dat sy 'n vlieënier is, beteken sy kan enige tyd van die dag gekontak word vir bykans enige situasie waarin mense vinnig geskuif moet word om hulle uit gevaar te hou ... of na gevaar te neem. Aangesien sy honde deel is van die staatspolisie se honde-eenheid het hy oor die afgelope jare verskeie kere saam met haar aan soektogte deelgeneem. Hy kan die soektog na 'n lyk as niks anders as aaklig beskryf nie, maar die

ure wat hy saam met Ann deurgebring het, het 'n stewige vriendskap gevestig.

Ann volg hom na waar hy die visse skoonmaak en behendig in filette sny voordat hy die afval met 'n stortgeut in die meer gooi. Die seemeue sal alles opeet voordat die kos gaar is.

“Jy is so goed daarmee.”

“Ek het al baie oefening gehad.” Josh spoel sy mes af voordat hy dit weer wegsit. “Dit is makliker om 'n vis skoon te maak as om 'n bok te slag. Ek sal die jag aan die ander mense in my familie oorlaat.”

“Hoe lyk die wild hierrond?”

Josh hou van die vraag. Carinmeer en die omliggende bosse beslaan genoeg terrein om 'n wye verskeidenheid diere na hierdie omgewing in sentraal-Illinois te lok. “Ek hoor af en toe 'n bergleeu, een swerwende wolf – groot met 'n pragtige silwergrys pels. Ons het 'n klompie jakkalse, baie bokke, wilde kalkoene, hase, allerhande soorte voëls. Die valke floreer en ons het vier broeipare arende aan die noordekant van die meer wat meestal in hierdie rigting sweef.”

Josh stap voor oor die parkeerterrein na die paadjie wat na sy huis toe lei, 'n gemaklike vyfminuut-stappie.

“Ek sien jy het die studeerkamer aangebou waarvan jy gepraat het,” merk Ann op toe sy die huis sien terwyl hulle naderstap. Sy huis, wat op verskillende vlakke gebou is, pas mooi by die omgewing in en vertoon die vaardigheid van 'n goeie ontwerper wat die natuur verstaan.

“Ek dreig nou om werklik die boek te skryf waarvan ek nog altyd gepraat het – *Foto's en stories van Carinmeer* soos vertel deur sy mees vername visserman.”

Ann lag nie vir sy ongeërgde opmerking nie. Sy draai effens om sy gesig te sien, knik dan tevrede vir haarself.

Hy ken daardie kyk. “Wat?”

“Jy begin gevestig raak.”

“Stadig nou,” antwoord hy vinnig.

Sy lag. “Dis ’n feit, Josh. Die jongste Thane-broer dobber nie meer ankerloos rond nie. Jy het ’n besigheid, ’n boot, ’n huis en oorweeg nou ’n interessante projek wat tyd, beplanning en nadenke gaan verg.”

“Ann,” sê hy terwyl hy sy kop skud, “ek is nie daardie ou nie. Gabriel kan gevestig raak, hy is mos Carin County se polisiehoof wat graag vir lank die kalm rots van die gemeenskap wil wees. En Will sal dalk dieselfde doen noudat hy by die huis is. Gee vir hom iets wat hy kan versorg en hy is doodgelukkig. Hy sal waarskynlik ’n klomp kinders wil hê wie se skrape hy kan verbind, argumente oplos en kan leer hoe om die diere te versorg wat hy dokter of grootmaak. Ek is die ou met die aaswinkel, die bote, amper vyftig kilometer se meer en sloepe. Hoe meer tyd ek op die water kan deurbring, hoe beter is my lewe. Ek kan my nie ’n huwelik en kinders voorstel nie.”

“So praat ’n man wat nog nie die regte vrou ontmoet het nie.”

Josh glimlag, maar weerspreek Ann nie. Hy het die regte meisie eintlik klaar ontmoet. Hy het grootgeword met Grace Arnett op die buiterand van sy jeug. Sy het weggetrek toe sy veertien was, skielik uit sy lewe verdwyn. Maar daardie eerste liefde, so ernstig dat sy broers hom nie eers daaroor geterg het nie, het diep gestrek. Sy ma was wys genoeg om hom toe te laat om lank oor sy verlies te treur voordat sy hom saggies aangemoedig het om ’n ander meisie na die gemeenskapsdans te nooi en weer aan die lewe te begin deelneem. Hy het aanbeweeg, alhoewel hy nie van Grace vergeet het nie. Ja, hy het sy “regte een” baie lank terug ontmoet.

Josh sluit sy voordeur oop en stap voor na die stukkies van sy lewe – die boeke, kameras, buitelug-toerusting wat redelik georden rondlê. Alhoewel hy alleen bly, is hy netjies. Hierdie is sy huis, en hy hou dit gerieflik vir homself en vir sy vriende en familie wat af en toe inval.

Ann gaan sit op ’n stoel in die kombuis en kyk hoe hy alles bymekaarkry vir die maaltyd wat op die rooster buite

gaargemaak gaan word. Hy haal vir hulle gemmerbier uit sonder om vir haar te vra waarvoor sy lus is. Sy vat gedurig sy ekstra bottel van die plaaslik vervaardigde gemmerbier, een van die beter uitvoergerede van Carin County.

Toe die vis op die rooster is, haal hy 'n verskeidenheid groente uit, ook vir die rooster, kies 'n skerp mes en begin dit behendig opsny.

“Ek wil 'n guns vra, Josh.”

Hy knik terwyl hy sampioene fyn sny. “Ek het so iets vermoed.”

“Is ek so deursigtig?” Sy lig 'n wenkbrou.

“Net vir ou vriende. Jy is bekommerd.” Hy tik met sy vinger teen sy voorkop. “As iemand jou gesig goed ken, is daar 'n duidelike teken wat jou verrai. Dit is nie Paul nie, anders sou jy alreeds iets gesê het. Ook nie Karen nie, anders sou jy nie daardie wenk vir my gegee het en toe ewe terloops aanbeweeg het nie. Waarskynlik nie my broer Gabriel nie – as jy van enige probleme op daardie vlak geweet het, sou jy nie hier gewees het nie. Jy sou met die adjunk-polisiehoof of met Will gepraat het oor beskerming vir Gabriel.” Hy bly 'n oomblik stil, draai sy kop skeef en kyk ingedagte na haar. “So ... deur 'n proses van eliminasië, jy is bekommerd oor iets en ek is die man wat jou moontlik kan help om die probleem op te los. So wat is dit? Waarmee kan ek help?”

“Ek hou daarvan dat jy my so goed ken, Josh. Ek sê maar net.”

“Het jy al ooit probeer uitwerk hoeveel ure ons saam agter honde geloop en oor die lewe gepraat het terwyl ons na grafte gesoek het? Amper soos Will en sy weermagvriende. Wanneer jy ure met iemand praat, leer jy hulle ken. Ek en jy is jare gelede al klaar met oppervlakkige praatjies. As jy nie te oud was vir my nie,” voeg hy met 'n grinnik by, “sou ek die teorie getoets het of Paul regtig die regte man vir jou is.”

Sy lag. “Versigtig met die verwysing na my ouderdom,

pêl. Ek is nog nie jou ma nie.”

Josh glimlag net weer.

“Ek het ’n vriendin wat jou om ’n guns gaan kom vra. As jy haar kan help, sal ek dit waardeer as jy ja sê. Dit gaan meestal net baie van jou tyd verg.”

Josh oorweeg dit en knik. “Jy is nie gewoonlik so kripties nie.”

“Sy is nie gereed om te doen wat sy besluit het om te doen nie, en ek kan haar nie anders oortuig nie,” antwoord Ann kopskuddend. “Ek voel ’n bietjie gefrustreerd en bekommerd en vies vir myself. Ek moes dit sien kom het. As sy van plan verander – en ek hoop steeds ek kan haar oorreed – wil ek nie daardie besonderhede ook in jou kop hê nie. Ek sal haar na iemand anders verwys as jy dalk met vakansie gaan of met jou boek begin of – ”

Josh lig sy hand om haar te stop. Hy het reeds op sy antwoord besluit. “As sy iets vra waarmee ek haar kan help, sal ek haar nie wegwys nie.”

“Ek waardeer dit, Josh. Meer as wat jy ooit sal weet.” Sy raak weer ingedagte terwyl sy haar gemmerbier-bottel heen en weer tussen haar hande rol. Sy kyk uiteindelik reguit na hom en hy hou op om die rissies te sny om haar in die oë te kyk. “Dit is iemand wat jy ken, Josh. Dit is Grace Arnett.”

Hy word doodstil. Duisend vrae maal deur sy gedagtes. Uiteindelik vra hy: “Hoe lank ken julle mekaar al?”

“Sedert sy hier weggetrek het ... ons het miskien ’n jaar of twee daarna ontmoet. Sy bly al die afgelope twaalf jaar in Chicago.”

“Jy het niks gesê nie.”

“Ek hou soms geheime, veral as iemand my vra om dit te doen.”

Haar ernstige uitdrukking weerspieël wat hy op die oomblik voel. Josh het hierdie sy van Ann nog nooit so duidelik gesien nie, alhoewel hy geweet het dit bestaan – die vermoë om ’n deur toe te maak op iets waaroor sy nie wil praat nie. Sy hou mense se geheime, het ’n reputasie daarvoor. As Ann

dit nou nodig vind om namens Grace met hom te kom praat, sal die guns wat Grace gaan kom vra, nie iets eenvoudigs wees nie.

Hy kyk na die snybord en die rissies, dan terug na haar en knik ingedagte. "Ek kan dit hanteer, Ann."

Sy glimlag effens vir hom. "Grace het 'n veilige ou nodig, en jou naam staan heelbo aan my kortlys. Dit sal haar help dat julle jeugvriende was." Sy kyk vir 'n oomblik weg toe 'n valk buite roep. "Of daardie aanname kan my grootste fout wees. Sy onthou jou, Josh." Ann sug en sê dan: "Ek het nog nooit na Grace verwys nie omdat sy my gevra het om dit nie te doen nie. Haar redes maak vir my ook sin. Jy sal meer van daardie besonderhede ontdek as sy hier is. Wanneer jy meer ontdek en vrae het, kom vra vir my. Grace moet al klaar te veel hanteer en die antwoorde is nie maklik nie."

Josh is nie gewoond daaraan om aan die gevaarkant van moeilikheid te wees nie, maar dit is hoe hierdie situasie voel. Ann is weer in haar voormalige werk-modus – 'n polisiebeampte wat die gewig dra van ernstige sake en haar bes doen om hom voor te berei om dit te hanteer. "Oukei." Hy sal dit hanteer. Hy gaan voort om die groente op te sny.

"Sy sal waarskynlik binne die volgende klompie dae in die omgewing wees. Ek sal jou bel as dit verander."

"As dit gebeur, kan ons meer oor Grace praat." Hy skep die groente in 'n bak. "Vertrou my, Ann. Jou vriendin is veilig by my. Ek het haar geken lank voordat jy het en gee steeds vir haar om." Hy gaan buitentoe na die rooster toe.

Sy stap agter hom aan met hulle gemmerbier, eetgerei en servette. "Wees net jouself met haar, Josh," sê sy terwyl sy die tafel buite dek. "Dis wat sy nodig het. Probeer alles net so stadig moontlik hou. Jy sal verstaan wat ek bedoel wanneer jy haar sien." Sy trek 'n stoel uit. "Ek het jou genoeg verrassings gegee vir een oggend. Sal ons eet en oor die weer gesels?"

Hy sprinkel olyfolie en parmesaankaas oor die groente, sprei hulle uit in hulle bak om bros en bruin te word. "Die

weer is nou pragtig, maar dit sal later reën,” merk hy op terwyl hy na die horison kyk. “November was tot dusver baie gematig en die blare vat hulle tyd om van die bome af te val. Dit dek die weer.” Hy skep ’n stukkie vis op ’n bord en sit dit voor haar neer. “Ons sal verskillende gange eet. Hoekom gesels ons nie oor jou en Paul nie? Steek daar enige waarheid in die gerugte dat hy op pad is na Washington, DC?”

“Ek het ook die gerugte gehoor,” stem sy gemaklik in. “Hy hou daarvan om in beheer van die FBI-kantoor in Chicago te wees. Ek sal nie omgee om te skuif as hy adjunk-direkteur wil wees nie. Ek kan binne enkele ure terugvlieg Illinois toe, en ek kan op enige plek skryf. Maar hy stel nie op die oomblik daarin belang om te skuif nie.” Sy beduie met haar vurk. “Terloops, die vis is heerlik. Net reg gaargemaak.” Sy tel haar gemmerbier op. “Die kans is groter dat hulle vir Paul ’n posisie sal aanbied wat hy nie kan weier nie. Hy sal gevra word om in te gryp wanneer iemand weens ’n skandaal moet bedank of iets soortgelyks – ’n oornag-noodbevoordering. Hy het die bestuursvaardighede, ervaring in die veld en is bedrewe daarin om politieke probleme te hanteer. Hy is ’n swaargewig in die buro – dit word elke jaar vir my al hoe duideliker. Dat hy eendag in DC gaan opeindig, is onafwendbaar. Dit is waarskynlik waarom die gerug die rondte doen.”

“Het jy dit verwag toe jy met hom getrou het?”

Sy trek haar skouers op. “Hy is ’n goeie polisiebeampte. Een van die voordele van my aftrede is dat ek kan gaan waarheen sy werk hom ook al neem. As hy eendag in DC moet wees, sal ek aanpas. Daar is altyd iewers werk wat gedoen moet word. Ek werk steeds aan sake wat ek interessant vind – óf aan ou onopgeloste sake saam met Paul in ons eie tyd, óf aan sake waar en wanneer iemand my vra.”

Josh skep die groente in twee bakkies en sit een langs elke bord neer. “Jy het genoem dat jy saaklêers bring vir ’n staatspolisiebeampte?”

“Ja, ek help ’n vriend.” Ann steek haar vurk in ’n stukkie sampioen, vat versigtig ’n happie omdat dit nog warm is en knik dan goedkeurend. “Dit smaak heerlik.” Sy steek haar vurk in nog een. “Die aangewese goewerneur Bliss wil hê ’n taakspan moet weer kyk na ou onopgeloste sake van vermiste persone oor die staat heen. Dit is verstaanbaar as jy aan sy familie se persoonlike geskiedenis met sy suster, Shannon, dink. Die taakspan gaan klein wees, dalk vier tot ses polisiebeamptes, en sal eers ná die inhuldiging in Januarie amptelik begin werk. Sharon Noble, ’n polisiebeampte van die Riverside-polisiedepartement – ’n woonbuurt net buite Chicago – sal aan die hoof staan. Sy het besluit hulle sal dit distrik vir distrik vat, en eers begin met sake wat vyf tot vyftien jaar oud is. Carin County het twee sake wat in die kategorie val: die vermiste sesjarige Dayton-meisie en die Florist-gesin se verdwyning, wat jy seker kan onthou. ’n Staatspolisiebeampte is hier om na die twee sake te kyk, ’n tipe proeflopie te doen vir wat die taakspan volgende jaar gaan doen. Ek het al die inligting gebring wat die FBI oor die twee sake het.”

“Gaan jy hulle help? Nie net met vervoer nie, maar met die ondersoeke self?”

Ann knik. “Ek en Paul gaan albei betrokke wees. Hy verskaf FBI-hulpmiddels vir die taakspan: datasoektogte, laboratorium-toetse, daardie tipe dinge wanneer nodig. Ek sal dinge saam met hom koördineer. Ek is hoofsaaklik betrokke omdat dit na interessante werk klink en ek op die oomblik tussen skryfprojekte is.”

“My pa was die polisiehoof tydens beide daardie sake. Hy het gereeld daarvoor gepraat,” sê Josh. “Ek het vir baie jare daarmee saamgeleef – al die Thane-broers het. As jy enige inligting of waarnemings nodig het wanneer julle by die besonderhede kom, vra ons gerus.”

“Dankie, dit sal help. Die staatspolisiebeampte se naam is Evie Blackwell. Jy sal van haar hou. Ek en sy is baie dieselfde, sy het net ’n sonniger persoonlikheid.”

Josh lag vir die opmerking.

“Sy is goed met raaisels oplos,” voeg Ann by.

Josh glimlag. “Jy ook.”

“Kom ons hoop dit is weer waar.” Ann kyk na die horizon. “En dat die weer saamspeel. Ek moet Evie om twee-uur kry en opneem om die omgewing vanuit die lug te sien. As jy ’n vliegtuig net daarna laag en stadig oor die meer sien vlieg, waai. Ek sal die vlerke heen en weer beweeg.”

“Ek sal op die uitkyk wees.” Josh sit sy vurk neer, raak aan haar arm en wys na ’n arend. “Die ander paar sal ook binnekort opdaag.”

“Sjoe!” roep sy uit terwyl sy na die arend se kragtige maar sierlike klimtog kyk. Dit kom weer afgesweef na hulle toe, sy maat nie ver agter hom nie.

Josh geniet Ann se reaksie, want dit is een van sy gunsteling oomblikke van op hierdie plek bly. Hulle eet klaar terwyl hulle na die twee arende kyk wat bo die meer sirkel.

Ann stoot haar bord terug. “Dankie vir ’n heerlike ete, Josh. Ek kan ure hier sit en die uitsig geniet, alhoewel die meer vanuit die lug ook wonderlik sal lyk. Ek is jammer dat die vlug dalk die arende sal versteur.”

“Niks pla hulle werklik nie. Ek is bly jy het ’n draai kom maak. En ek waardeer die nuus oor Grace baie.” Josh gaan sit hulle borde binne neer, gryp sy foon en sleutels en loop saam met Ann met die paadjie af na die aaswinkel en haar gehuurde motor.

“Dit lyk of jy gereelde klante het,” merk sy op toe sy verskeie motors langs hare in die parkeerterrein sien. “Jy moet baie tevrede wees met die besigheid.”

“Ek is. Dit help dat ek ’n gefokusde mark het, en visvang was jare laas so goed in hierdie meer.” Hy hou die motordeur vir haar oop. “Ry versigtig. En vlieg nog versigtiger.”

“Altyd.” Sy waai totsiens en trek uit die parkeerarea. Josh druk sy hande in sy broeksakke, oorweeg dit of hy sy visvangtoerusting op sy boot moet gaan haal of by sy twee werknemers in die aaswinkel moet gaan aansluit, maar

draai om en gaan terug na sy huis toe. Hy wil vir 'n rukkie sit en net dink ... onthou.

Grace Arnett kom terug. Hy gaan sit met 'n koeldrank op sy voorstoep terwyl hy steeds na die arende kyk. Ann kon sy wêreld nie harder geskud het as wat sy pas gedoen het nie. Hy voel verlig, amper verheug. En terselfdertyd ook versigtig oor hoekom Ann so bekommerd is. Sy het al verskeie moordsake hanteer. Sy raak nie senuweeagtig nie; sy oorweeg die probleem en hanteer dit. *Wat is die guns wat Grace nodig het?* Hy sal ongetwyfeld 'n paar dae wonder totdat sy opdaag en hom vra.

Hy neem een besluit vooraf. Wat die guns ook al is, hy sal versigtig reageer en ja sê as daar enige manier is dat hy kan help. 'n Man kry nie gereeld kans om terug te gaan na die beste dae van sy jeug nie. *Grace Arnett.* Josh glimlag en skud sy kop. Hy het waarskynlik nog 'n skoolboek of twee met sy en haar name in 'n hartjie iewers in die boek weggesteek. As sy ou herinneringe wil opdiep, het hy 'n klompie goeies. Die onskuld van eerste liefde word niks mooier as Grace nie. Dit sê iets dat geen meisie ooit by haar kon kers vashou nie.